

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XII. Divinæ vocis monitu se incidisse in illud Pauli Rom. 13, vers. 13, & 14. Non in commensationibus & c. & totum ad Deum conversum esse, sequente mox Alipio, & matre gratulante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

tare consilium capiet, si veluti iudex audiat concupiscentiam una ex parte, ex altera continentiam.

Nugæ Nugarum.

1. *Dimittis ne nos?*

2. *Et à momento isto non erimus tecum, ultra in æternum?*

3. *Non licebit tibi hoc & illud ultra in æternum?*

4. *Putasne sine istis poteris?*

Continentia.

1. *Obmutescere adversus illa membra tua super terram, ut mortificentur.*

2. *Non erunt mecum, sordes & dedecora.*

3. *Narrant tibi delectationes, sed non sicut lex Domini Dei tui.*

4. *Tu non poteris, quod isti & ista? An vero isti & ista in semetipsis possunt, ac non in Domino Deo suo? Projice te in eum.*

Diffidentia sui, & fiducia in Deum Tertius gradus S. D. fuit ad perfectam conversionem. Est signum luculentum divinæ vocationis ac veluti sigillū, sentire in se grandem fiduciam, illud perficiendi, quod Deus dedit velle.

C A P. XII.

Divina vocis monitu se incidisse in illud Pauli Rom. 13, vers. 13, & 14, Non in comessationibus &c. & totum ad Deum conversum esse, sequente mox Alipio, & matre gratulante.

1. **V**Bi verò à fundo arcano, alta consideratio contraxit, & congeffit totam miseriam meam in conspectum cordis mei, oborta est procella ingens, ferens ingentem imbrem lachrymarum. Et ut totum effunderem cum vocibus suis, surrexi ab Alipio. Solitudo enim mihi, ad negotium flendi aptior suggerebatur. Et secessi remotius, quam ut posset mihi onerosa esse etiam ejus
præ-

præsentia. Sic tunc eram, & ille sensit, nescio quid. Aliquid enim puto dixeram, in quo apparebat sonus vocis meæ jam fletu gravidus, & sic surrexeram. Mansit ergo ille, ubi sedebamus, nimie stupens. Ergo sub quadam fici arbore stravi me, nescio quomodo: & dimisi habenas lachrymis, & proruperunt flumina oculorum meorum acceptabile sacrificium tuum. Et non quidem his verbis, sed in hac sententia multa dixi tibi: *Et tu Domine usquequo? Usquequo Domine irasceris in finem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarum antiquarum.* Sentiebam enim me ab eis teneri, & jactabam voces miserabiles. Quamdiu, quamdiu, cras & cras? Quare non modo? quare non hac hora, finis turpitudinis meæ?

^{Psal. 6. 4.}
^{Psal. 12. 1.}
^{Psal. 78. 3.}

2. Dicebam hæc, & flebam amarissima contritione cordis mei. Et ecce audio vocem de vicina domo, cum cantu dicentis, & crebro repetentis, quasi pueri an puellæ, nescio: *Tolle lege, tolle lege.* Statimque mutato vultu, intentissimus cogitare cœpi, utrumnam solerent pueri in aliquo genere ludendi cantare tale aliquid: nec occurrebat omnino audivisse me uspiam. Repressoque impetu lachrymarum surrexi, nihil aliud interpretans, nisi divinitus mihi juberi, ut aperirem codicem, & legerem, quod primum capitulum invenissem. Audieram enim de Antonio, quod ex Evangelica lectione, cui forte supervenerat, admonitus fuerit, tanquã sibi diceretur, quod legebatur: *Vade, vende omnia, quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cælis: & veni, sequere me;* & tali oraculo, confestim ad te esse conversum.

^{Mat. 19.}

^{21.}

3. Ita-

3. Itaque concitus redii ad eum locum, ubi sedebat Alipius: ibi enim posueram codicem Apostoli, cum inde surrexeram. Arripui, aperui, & legi in silentio capitulum, quo primum coniecti sunt oculi mei: *Non in commensationibus, & ebrietatibus, non in cubilibus, & impudiciis, non in contentione & amulatione: sed induimini Dominum Iesum Christum, & carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis vestris.* Nec ultra volui legere, nec opus erat. Statim quippe cum fine huiusce sententiæ, quasi luce securitatis infusa cordi meo, omnis dubitationis tenebræ diffugerunt. Tum interjecto aut digito, aut nescio quo alio signo, codicem clausi, & tranquillo jam vultu indicavi Alipio.

Rom. 13.
13. 14.

Rom. 14,
1.

Ephes. 3.
20.

At ille, quid in se ageretur, quod ego nesciebam, sic indicavit. Petit videre, quid legissem; ostendi; attendit etiam ultra, quam ego legeram: & ignorabam, quid sequeretur. Sequebatur vero: *Infirmum autem in fide recipite.* Quod ille ad se retulit, mihi que aperuit. Sed tali admonitione firmatus est, placitoque ac proposito bono & congruentissimo suis moribus, quibus à me in melius jam olim, valde longeque distabat, sine ulla turbulenta cunctatione conjunctus est. Inde ad matrem ingredimur; indicamus, gaudet; narramus, quemadmodum gestum sit, exultat & triumphat; & benedicebat tibi, *qui potens es ultra, quam petimus aut intelligimus facere; quia tanto amplius sibi à te, concessum de me, videbat, quam petere solebat miserabilibus flebilibusque gemitibus.* Convertisti enim ita me ad te, ut nec uxorem quærerem, nec aliquam spem seculi huius: stans in ea regula

gula fidei, in qua me ante tot annos ei revelaveras. Et *convertisti luctum ejus in gaudium*, Plal. 12. 29. multo uberius, quam voluerat, & multo carius, atque castius, quam de nepotibus carnis meæ requirebat.

V S V S.

1. Sæpe clamet peccator cum Augustino, *Vsquequo Domine irasceris in finem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarum antiquarum*, sentit enim his se teneri qui serio converti vult: violentia consuetudinis, cæcitate mentis, infirmitate voluntatis. Hæc justissima pœna est peccatorum, ut etiam volentes, non nisi difficulter, possimus peccata relinquere.
2. *Hac mutatio dextera Excelsi*, manus Domini fecit hoc, non Augustinus. Lux divinæ gratiæ vertit in odium illecebras libidinis, & in contemptum amorem seculi. Sic Paulus voce cælesti, sic Antonius verbis Evangelii, mutati sunt ab eo, qui est mirabilis in Sanctis suis. Sæpe hæc eadem legimus, audimus, cogitamus; sed *Spiritus ubi vult, spirat*, non convertimur cum Augustino, nec assumimur cum Alipio. Saltem pro modulo nostro divinæ cooperemur gratiæ, quæ nunquam deest volentibus.
3. Eripuit Deus Aug. his S. Pauli verbis. I. *A desiderio concubitus & omni intemperantia, per illa: non in comessationibus & ebrietatibus, non in cubibus & impudiciis.* II. *A servitute secularium negotiorum, per illa: non in contentione & amutatione*, quibus mundus scetet. Sic contritus est duplex laqueus, quo se adhuc retentum scribit S. D. supra. Induit vero Deo vocante Dominum nostrum Iesum Christum, per imitationem virtutum ejus, nec ultra fecit providentiam carnis in desideriis. Cornelius Lancellotus censet his S. Pauli verbis, ei insinuata consilia Evangelica. cap. 6.
l. i vitæ
S. Aug.
cap. 37.